

Jak wynika z art. 17 ust. 1 dyrektywy właściwy organ jest zobowiązany zakazać działalności, jeżeli środki podjęte przez prowadzącego zakład w celu zapobiegania i łagodzenia poważnych awarii są wyraźnie niedostateczne.

Wydaje się, że mimo to decreto legislativo zwalnia właściwy organ z takiego obowiązku. W końcu zgodnie z art. 18 ust. 1 dyrektywy Państwa Członkowskie są zobowiązane wydać wiążące przepisy przewidujące kontrole, które umożliwią planowane i systematyczne badanie technicznych, organizacyjnych i kierowniczych systemów użytkowanych w danym zakładzie, które pozwalałyby właściwemu organowi na upewnienie się, że prowadzący zakład może wykazać, iż podjął odpowiednie środki, aby zapobiec poważnym awariom w związku z różnymi rodzajami działalności zakładu oraz w celu zapewnienia, że prowadzący zakład może wykazać, iż dostarczył odpowiednich środków ograniczających skutki poważnych awarii zarówno na terenie zakładu, jak i poza nim,

Poza tym zgodnie z art. 18 ust. 1 dyrektywy Państwa Członkowskie powinny wydać przepisy w zakresie kontroli gwarantujących, że dane i informacje zawarte w sprawozdaniu o bezpieczeństwie lub każdym innym przedstawionym sprawozdaniu odpowiednio odzwierciedlają warunki panujące w zakładzie.

Decreto legislativo nie dokonał jednak transpozycji takiego przepisu, ograniczając się do odesłania do późniejszego dekretu transponującego, który do dziś jeszcze nie został wydany.

Wobec powyższego Komisja uznaje, że Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 9 ust. 4, art. 17 ust 1 i art. 18 ust. 1 tiret pierwsze, drugie i trzecie dyrektywy.

(¹) Dz.U. L 10 z 14.01.1997, str. 13

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Centrale Raad van Beroep wydanym dnia 22 kwietnia 2005 r. w sprawie K. Tas-Hagen i R. A. Tas przeciwko Raadskamer WUBO van de Pensioen- en Uitkeringsraad

(Sprawa C-192/05)

(2005/C 182/44)

(Język postępowania: niderlandzki)

W dniu 29 kwietnia 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia

w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Centrale Raad van Beroep (Niderlandy) wydanym dnia 22 kwietnia 2005 r. w sprawie K. Tas-Hagen i R. A. Tas przeciwko Raadskamer WUBO van de Pensioen- en Uitkeringsraad.

Centrale Raad van Beroep zwróciła się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytanie:

Czy prawo wspólnotowe, w szczególności art. 18 WE nie sprzeciwia się krajowemu uregulowaniu, które, tak jak w postępowaniu przed sądem krajowym, odmawia przyznania świadczenia na rzecz cywilnych ofiar wojennych wyłącznie na tej podstawie, że wnioskodawca, który posiada obywatelstwo danego Państwa Członkowskiego, w chwili złożenia wniosku nie zamieszkuje na jego terytorium, lecz ma terytorium innego Państwa Członkowskiego?

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-194/05)

(2005/C 182/45)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 2 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. Konstantinidisa, członka Służby Prawnej Komisji i G. Barbarę, adwokata wpisanego na listę Okręgowej Izby Adwokackiej w Mediolanie, przeciwko Republice Włoskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że w zakresie w jakim art. 10 ustawy nr 93 z 2001 r. oraz art. 1 ust. 17 i ust. 19 ustawy nr 443 z 2001 r. wyłączają ziemię i skały kopalne przeznaczone do ponownego wykorzystania poprzez ponowne zasypywanie, wypełnianie, nasypywanie i rozkruszanie, z wyłączeniem materiałów pochodzących z terenów zanieczyszczonych lub obszarów po melioracji o poziomie zanieczyszczenia przekraczającym limity określone w obowiązujących przepisach, z zakresu stosowania przepisów krajowych w sprawie odpadów, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 lit. a) dyrektywy 75/442/EWG (¹) w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym dyrektywą 91/156/WE (²),
2. obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja Europejska stwierdza, że w zakresie w jakim Republika Włoska wyłączyła ziemię i skały kopalne przeznaczone do ponownego wykorzystania poprzez ponowne zasypanie, wypełnianie, nasypywanie i rozkruszanie z zakresu stosowania krajowych przepisów o odpadach, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 lit. a) dyrektywy 75/442/EWG w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym dyrektywą 91/156/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 194 z 25.07.1975, str. 39

⁽²⁾ Dz.U. L 78 z 26.03.1991, str. 32

Skarga wniesiona w dniu 2 maja 2005 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Włoskiej

(Sprawa C-195/05)

(2005/C 182/46)

(Język postępowania: włoski)

W dniu 2 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Komisji Wspólnot Europejskich, reprezentowanej przez M. Konstantinidisa, członka Służby Prawnej Komisji i G. Barbarę, adwokata wpisanego na listę Okręgowej Izby Adwokackiej w Mediolanie, przeciwko Republice Włoskiej.

Komisja Wspólnot Europejskich wnosi do Trybunału o:

1. stwierdzenie, że przyjmując obowiązujące na całym terytorium krajowym wytyczne — wyrażone w szczególności w okólniku Ministero dell'Ambiente z dnia 28 czerwca 1998 r. oraz okólniku Ministero della Salute z dnia 22 lipca 2002 r. — które wyłączają z zakresu stosowania przepisów o odpadach substancje pochodzące z przemysłu rolno-spożywczego przeznaczone do produkcji pasz oraz wyłączając na mocy art. 23 ustawy nr 179 z dnia 31 lipca 2002 r. z zakresu stosowania przepisów o odpadach pozostałości po przygotowaniu w kuchniach wszelkich typów posiłków o stałej konsystencji, gotowanych lub surowych, które nie zostały jeszcze odprowadzone do sieci zaopatrzeniowych i

przeznaczone są dla schronisk dla zwierząt domowych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 lit. a) dyrektywy 75/442/EWG ⁽¹⁾ z dnia 15 lipca 1975 r. w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym dyrektywą 91/156/WE ⁽²⁾,

2. obciążenie Republiki Włoskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Komisja Europejska stwierdza, że przyjmując obowiązujące na całym terytorium krajowym wytyczne, które wyłączają z zakresu stosowania przepisów o odpadach, substancje pochodzące z przemysłu rolno-spożywczego przeznaczone do produkcji pasz oraz wyłączając z zakresu stosowania przepisów o odpadach pozostałości po przygotowaniu w kuchniach wszelkich typów posiłków o stałej konsystencji, gotowanych lub surowych, które nie zostały odprowadzone do sieci zaopatrzeniowych i są przeznaczone dla schronisk dla zwierząt domowych, Republika Włoska uchybiła zobowiązaniom, które na niej ciążyą na mocy art. 1 lit. a) dyrektywy 75/442/EWG w sprawie odpadów w brzmieniu zmienionym dyrektywą 91/156/WE.

⁽¹⁾ Dz.U. L 194 z 25.07.1975, str. 39

⁽²⁾ Dz.U. L 78 z 26.03.1991, str. 32

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht München z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie Sachsenmilch AG przeciwko Oberfinanzdirektion Nürnberg

(Sprawa C-196/05)

(2005/C 182/47)

(Język postępowania: niemiecki)

W dniu 4 maja 2005 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony postanowieniem Finanzgericht München z dnia 17 lutego 2005 r. w sprawie Sachsenmilch AG przeciwko Oberfinanzdirektion Nürnberg.